

Nick Perumov

Svärdens väktare 5.

Nekromantikerns
flykt

*Översättning från ryska
Britt-Marie Ingdén-Ringselle & Ola Wallin*

ERSATZ

© Nick Perumov 2003
© Ersatz, Stockholm 2009

Originalalets titel *Смѣрность мага 2*
Översättning från ryska
Britt-Marie Ingdén-Ringselle & Ola Wallin
Redaktör Joakim Sundström
Korrekturläsare Fredrik Andersson
Omslag Peter Bergting & Ersatz
Omslagsillustration Peter Bergting
Grafisk form inlaga Christer Jonson
Sättning Ola Wallin
Tryckt hos *Norhaven AS, Danmark* 2009

ISBN 978-91-86437-04-6

www.ersatz.se
www.perumov.com

Av Nick Perumov har tidigare utgivits:

SVÄRDENS VÅKTARE 1: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 1* (2006)
SVÄRDENS VÅKTARE 2: *Diamantsvärdet och Träsvärdet 2* (2007)
SVÄRDENS VÅKTARE 3: *Nekromantikerns födelse* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 4: *Nekromantikerns irrfärder* (2008)
SVÄRDENS VÅKTARE 5: *Nekromantikerns flykt* (2009)
SVÄRDENS VÅKTARE 6: *Nekromantikerns ensamhet 1* (2009)

Persongalleri

Agata, alias *Seamni*, alias *Thaide*, f. d. dankerslavinna, sedermera träsvärdet Immelstorns bärare och dankernas Orakel; kejsarens älskade som rövades bort av Vita vålnaden.

Aneto, mäktig vitmagiker, rektor för Akademien för högre magi i Ordos.

Claudius, Första legionens anförare, kejsardömets andre man.

Daenur, svartmagiker vid Akademien för högre magi, Fess lärare och förtrogne.

Efraim, en vampyr som kejsaren mötte i ett träsk i Eviol.

Egmont, stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.

Evis Emplada, stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.

Fader Eilau, inkvisitor i Arvest, motståndare till Fess.

Evensgar av Salador, även känd som *Saladoréen*, legendarisk svartmagiker och författare till den bannlysta traktaten *Om livet bortom döden*.

Fess, magiker från Dalen. Hoppade av sina studier för att bli legoknekt hos Grå förbundet i Melinvärlden, sedermera rådgivare åt kejsaren. Kastas ut ur Melinvärlden och dimper ner i Eviol, med raderat minne. Blir nekromantiker – en svartmagiker med makt över odöda – efter studier vid Akademien för högre magi i Ordos.

Ebeneser Jals, ljusmagiker som lerat sig med Fess, men drabbats av ånger.

Kejsaren, enväldig härskare över kejsardömet Melin.

Kitsum, legoknekt från Grå förbundet, maskerad till clown.

Ignatius Kopper, Dalens mäktige ärkemagiker.

Klara Kummel, en mäktig trollkvinna från magikernas Dal, legoknekt tillika Stridsmagikergilletts inofficiella överhuvud och Fess gamla lärarinna.

Kerr Laeda, namnet på Fess hemma i Dalen.

Lokatten, tempelväkterska och färdkamrat till Fess; av okänt ursprung.

Fader Mark, Inkquisitionens överhuvud i Egest.

Melvill, äldre stridsmagiker från Dalen, en av Klara Kummels färdkamrater.

Irene Meskot, trollkvinna från Dalen och erfaren helerska. Sedan länge en av Klara Kummels rivaler.

Pradd, en orch, följeslagare till Fess, vän med gnomen Sugutor.

Rajna, legoknekt och valkyria, vakt i Dalens väktarstyrka. Klara Kummels gamla vapensyster.

Saladoréen, se *Evensgar av Salador*.

Sezjes, magiker från Melinvärlden, ledare för en av Regnbågens mäktigaste ordnar.

Silvia, ung flicka och magiker i Röda arken i Melinvärlden.

Sugutor, en gnom, följeslagare till Fess, vän med orchen Pradd.

Tavi, uppfostrad av de friborna, vandrande krigerska och trollkvinna från Melinvärlden. Sökte efter diamantsvärdet Dragnir tillsammans med gnomen Sidri Dromarong på uppdrag av gnomernas Stentron.

Prolog
Det svarta tornet

UR en fågels perspektiv tycktes havet nästan lika svart som en korpvinge, med de långa vita vågkammarna som glesa linjer. Vågorna rullade in mot den ödsliga grå stranden, piskade den och drog sig tillbaka. 7

Vågorna slår klippan blodig,
gråter sitt vita skum och sjunker undan.
Moder, bered dina söner för härnad –
solen går upp över fjordarna . . .

Sedan urminnes tid ljuder dessa ord över Vargöarna. Om våren drar sig de flytande isfälten tillbaka mot norr, och sjöfararna, i vars vilda skara hudfärg och huggtänder är ovidkommande, ger sig av söderut, österut och västerut för att söka efter byten och ära. Mest efter byten, förstås.

En knarr, Vargöfolkets favoritskepp, med höga bord, fjorton årpar och ett litet segel på en kort mast, rundade udden och försökte undvika bränningarna som skummade ovanför blindskären. Stormen hade kastat skeppet ur kurs, vida bort från guldjägarnas vanliga farleder, långt åt sydost, ända till själva spetsen av Norra beten, där det som bekant aldrig har kunnat växa något. På den vindpinade klippan reste sig endast ett observationstorn, i vilket sändebud från Ordos Akademi för högre magi höll ständig vakt. Det var inte så att de nordliga krigarna fruktade de mäktiga trollkarlarna, men de var likväl måna om att inte stöta sig med dem i onödan.

Skepparen, som stod i knarrens spetsiga för, tittade dock inte på trollkarlarnas grå torn. Inför hans häpna blick framträdde en ny ö som aldrig hade funnits på kartorna förut – inte ens på någon av vargöbornas egna kartor, som sällan saknade något, även om det kunde hända.

Ön låg runt fem sjömil från Norra betens strand, mitt emot det grå tornet. Den var flack och bevuxen med urgammal granskog av okänt ursprung. Här och var genombröts den flacka ytan av vassa, mörkbruna klippspetsar – en ö, helt enkelt, men skepparen hade

passerat dessa vatten för några år sedan och mindes mycket väl att han inte sett skymten av någon ö mittemot Norra beten.

8 En köpman från Salador eller Arras skulle säkerligen ha låtit sin högbordade karavell eller långa galär vända om omedelbart, så fort han på avstånd fick syn på den mörka sinnesvillan, han skulle ha rabblat alla böner han kunde och skyndat sig att bränna väldoftande och lyckobringande tjära. Och således skulle denne sydlänning ha handlat förståndigt, ingen skulle ifrågasätta hans handlande, tvärtom, i hamnens kaffehus skulle hans vänner bland köpmännen ha instämt i hans, utan tvivel, mycket förståndiga beslut.

Ja, så skulle en sydlänning ha handlat – men inte en sjöfarare uppvuxen på Vargöarna, vars stål sedan tre århundraden hade slagit och dundrat mot främlingars sköldar på Evials alla hav och stränder. Skepparen tvekade inte. Kanhända var underverk mer lockande än guld för en sjöfarande. Vem skulle annars kunna skryta med att landstiga på en i sanning okänd strand, och kanske även få strida där och vinna ny ära?

Skepparen kommenderade »helt om«. Knarren krängde till och gick runt den gåtfulla ön söderifrån. Än så länge syntes ingenting ovanligt, förutom en tät ånga eller rök som höjde sig över den södra udden.

Skepparen var dock hela tiden på sin vakt. Sundet blev grundare, sjöfararen skickade fram lodaren till fören – och han hade inte misstagit sig. Botten började plötsligt stiga och snart såg knarrens besättning vågor som rullade över den smala stenkammen som sträckte sig från ön till fastlandet. Kammen höjde sig inte ovanför vattenytan, och hade det inte varit för skepparens vaksamhet så hade det här kanske blivit knarrens sista viloplats.

Knarren vände norrut och följde stenkammen mot öns strand. För säkerhets skull placerades bågskyttar på det korta fördäcket, några beväpnade med tunga armborst. Skeppet rörde sig rakt mot molnet som svävade högt på himlen.

En ful och enögd trollkarl, som hade färdats med dem länge och som enligt vad som sades hade studerat i Ordos, kom fram till skepparen.

»Jag gillar inte det här«, klagade han och fingrade nervöst på skyddsamulettarna som han bar runt halsen. »Jag känner på mig att det finns något där...«

Skepparen ryckte på axlarna. Trollkarlen hade inte sagt något om ett hot, och det betydde att man kunde närma sig. »Vi lär inte stöta på något«, sade skepparen bestämt, »men...« Han kunde helt enkelt inte lämna en ö som den här utan att ha satt sin fot på dess strand.

De hade inte mer än en femtedels sjömil kvar när röken – eller om det var dimma – plötsligt började skingras.

»Vila på årorna!« kommenderade skepparen.

Och i rättan tid.

Ovanför trädtopparna reste sig ett svart torn. Ett högt, smalt torn, med mörka släta väggar som blänkte som vatten, utan vare sig fönster eller skottgluggar. Tornet var blåsvart och kröntes av fem spetsiga tinnar, eller om det möjligen var ofantliga klingor.

Dimman skingrades för bara några sekunder, och det fanns varken något övernaturligt eller skrämmande i tornets utseende, men ett ögonblick senare böjde sig varenda roddare på knarren i kramper över årorna och vrålade av fasa. Några av männen kissade på sig, men det var ingen som gjorde sig lustig över det.

Det svarta tornet kastade en dyster blick på världen – och dimmolnet slöt sig igen och gömde både byggnaden och ön för nyfikna ögon.

Tornet som uppstått ur Mörkret fortsatte att bida sin tid.

Första kapitlet.
Eviga skogen. Jals val

*Bakom ligger hemmet, värmen, härden,
och framför blott suset av stål i striden.
Glöm alla dina sorger, glöm, och minns
att du själv är din värsta fiende...*

UR EBENESER JALS UNGDOMSDIKTER

» DÄR är passagen«, viskade Lokatten och rörde försiktigt vid Fess axel. Han stelnade till. Härifrån, från vägen längs den böljande kammen, öppnade sig vyn mot söder, öster och norr.

Dessvärre var utsikten föga uppmuntrande. Lokatten hade rätt – det var den perfekta platsen för ett bakhåll. Strax intill närmade sig de vidsträckta träskmarkerna från norr och söder, be vuxna med tärda, krumma ungtallar som redan blivit vita av den första snön. Bland de ojämna tuvorna av starr och tuvull och andra gräs som stack upp ovanför det tunna snötäcket skymtade ångande svarta gölar, eller snarare öppningar i den heltäckande vegetationen av mossa och gräs. Det var blött där, det fanns kärr och gropar, och det var den farligaste platsen. Man kunde inte ta sig dit med vagn eller släde – endast erfarna jägare vågade sig fram till fots, ja, helst borde man ta hjälp av en vägvisare för att hitta dit.

Landsvägen sluttade brant från bergskammen och löpte genom träskmarkerna likt en tunn tråd som här och var försvann under de vattenfyllda sänkorna. Från dikeskanten var det bara ett tjugotal steg till träsket, inte mer, och de täta buskagen bildade tjocka murar. Det var ett ogenomträngligt fäste, och väl där kunde man inte ens se handen framför sig. Där kunde tio, ja, hundra man ligga och trycka, utan att man anade något förrän man befann sig mitt i bakhållet.

Visserligen såg varken Fess eller Lokatten till de vägspärrar som Ebeneser hade talat om, men det kändes ändå nog så illavarslande utan dem. Så länge de färdades med vagnen var vägen det enda alternativet. Det var en flykt framåt – rena självmordet, eller att frivilligt överlämna sig i Inkquisitionens händer. Och det innebar...

Lokatten kastade en uttrycksfull blick på nekromantikern.
»Herr riddare, tillåter ni att jag talar fritt?«
»För tusende gången – jag är ingen riddare!« muttrade Fess trött.
12 »Men ut med språket då, varför tiger du? Och inget 'Jag väntar på
herr riddarens tillåtelse', tack. . . «
Lokatten blinkade till, för det var just det hon hade tänkt säga.
»Jo herr, eh, herr Fess, jag skulle kunna gå i förväg. För att spana.
Och. . . «
»Dumheter«, fnös Fess. »Om inkvisitorerna väntar där fram-
me. . . «
» . . . så kommer jag att fälla dem allihop, herrn«, svarade Lokat-
ten iskallt. »Ingen kommer att hinna ge ett pip ifrån sig. Tror ni
inte att jag känner till inkvisitorerna, herr Fess? Bara en av tjugo
vet vilken ände av svärdet man ska greppa. . . «
Fess hade sin egen åsikt om den saken, men det är som bekant
svårt att övertyga den som inte har sett med egna ögon.
»Vi går tillsammans, tempelväktare«, sade nekromantikern lika
kallt. »Du klarar det inte ensam. Tro mig, jag vet.«
»Som herrn behagar.« Lokatten bugade sig hövligt.
De återvände till vagnen. Ebeneser Jals, som fått i uppgift att
hålla vakt, vände inte ens blicken mot dem, trots att de närmade
sig helt öppet och väsnades med flit. Luftmagikern satt längst fram
i vagnen, ihopkrupen och med händerna under armhålorna. Han
darrade märkbart och snörvlade ideligen.
»Ebeneser!« ropade Fess på reskamraten.
»Vad? Vad är det?« Jals spratt till.
»Tack för hjälpen«, mumlade Lokatten. »Skulle inte du hålla
utkik, trollkarl? Var det inte det vi sade? Medan du. . . «
»Vänta, Lokatt«, avbröt Fess. »Jals, vi måste bryta oss igenom.
Vi kan inte ta oss fram med vagnen. Det finns bara två möjligheter:
antingen går jag och Lokatten i förväg och, tja, ser till så att ingen
hindrar oss, eller så. . . «
»Eller vad då?« frågade Jals matt.
»Eller så hjälper du till. Genom att avleda bakhållet.«
Ebeneser ruskade förtvivlat på huvudet. Hans ögon fylldes av
tårar.
»Nej, nej, nekromantiker! Jag tänker inte gå emot de mina!«
»Men du har inget emot att vi gör slarvsylta av dem?!« Lokatten

sjöd av vrede. »Nej, herrn, så fungerar det inte. Antingen är du med
oss, och då gör du vad du kan, eller så är du mot oss, och då kom-
mer jag i egen hög person att. . . «

Stackars Jals utgjorde en bedrövlig syn. En feberaktig rodnad
spred sig på hans kinder och hans ögon fylldes av tårar. Fess tyckte 13
rentav synd om den olycklige stollen – vem vill höra något sådant
från flickan man just förälskat sig i. . . ?

»Lokatt, vänta«, sade han vädjande och såg på stridskvinnan
med en blick som skulle kunna få en sten att smälta.

Lokatten förblev oberörd.

»Herr Fess var klar och tydlig: om du inte vill att vi ska sprida
ut dina vänner som hyvelspån för vinden så får du börja trolla lite.
Gör så att de inte märker oss. Varför ge sig in i slagsmål i onödan?
Man kan aldrig veta vad man råkar på. Det vore mycket bättre om
vi kunde smyga förbi dem.«

»Bra sagt«, berömde Fess. »Hör på, Ebeneser. Kunde jag göra
det själv så skulle jag inte ha bett dig, lita på det. Om vi lägger dig
bakbunden i vagnen så kan du åtminstone säga: De tog mig, band
mig och förde bort mig.«

»Nej«, viskade Jals. Han kröp ihop ännu mer och drog upp den
varma slängkappans enkla kapuschong över huvudet. »Be mig inte,
nekromantiker. Jag tänker inte gå emot de mina.«

»På vilket sätt skulle de vara de dina?!« undslapp sig Fess. »Den
där fader Etlau. . . «

»De heliga bröderna är ju inte bara plågoandar som har förlorat
förståndet, nekromantiker. En människas synd är inte allas. Sol-
datbröderna i Krokbäcken lydde bara order. Om de hade vägrat
skulle de ha bestraffats å det strängaste.«

Fess gjorde en irriterad grimas. Det fattades bara att de skulle
börja diskutera filosofi nu också!

»Det är inget att göra, Lokatt«, sade han och vände sig mot hen-
ne. »Du och jag får gå själva. Även om de väntar på oss där fram-
me. . . Klarar du dig ensam här, Ebeneser?«

»Glöm inte att binda honom vid trädet bara«, sade stridskvin-
nan. »Annars får han kanske för sig att köpa sig förlåtelse genom
att utlämna dina sårade kamrater, herr riddare?«

Jals ryckte till igen och försökte gömma sig ännu djupare i släng-
kappan.

»Nej, det kommer han inte att göra«, sade Fess bestämt. »Det kommer aldrig att ske. Inte för allt i världen.«

Plötsligt kom han ihåg sin gamle lärare Daenurs ord: *De ljusa anfaller aldrig bakifrån*. Så länge sedan det var, det kändes som en avlägsen dröm.

»Som ni vill, herrn.« Lokatten skakade dystert på huvudet och började knyta upp sin slitna resesäck. »Då går bara du och jag, herrn, men säg, hur ska vi ta dem?«

»Hur ska vi. . .« Det ryckte till i kinden på nekromantikern. »För tusende och sista gången, du dåraktiga och bedårande flicka, jag är ingen tempelriddare, och således har jag ingen aning om 'hur'.«

Det var det enda han försökte säga, men som vanligt hade Lokatten uppfattat allt på sitt eget vis.

»Vill herr riddaren kontrollera väktaren? Om man bara är två personer så finns det åtta olika sätt att röja undan ett bakhåll. Det första är min favorit och kallas 'Hjorten går förbi och tappar sina horn'. I sju manövrar ska man. . .«

»Den tar vi«, avbröt Fess. »De andra kan du behålla för dig själv.«

»Skall ske, herr riddare!« Nej, det var tydligen helt omöjligt att få flickan att ta reson. »Ska jag beskriva hur det går till, herrn?«

»Ja, gör det«, svarade Fess med en matt gest.

De gav sig av, men efter bara ett femtontal steg skildes de åt. Det hade redan börjat skymma, den höstliga kvällen – eller borde man snarare kalla den »vintrig«? – sänkte sig snabbt.

Fess kunde inte annat än häpna över Lokattens smidighet. Det var som om flickan löstes upp bland trädstammarna, till och med hennes skugga försvann och stegen gav inte minsta ljud ifrån sig.

Själv kunde nekromantikern inte skryta med någon smidighet. Snön knarrade under hans fötter och de nakna, vassa grenarna anföll honom från alla håll och kanter, de hakade sig fast i hans jacka och knakade ljudligt när de bröts av. Magi kunde han inte heller använda sig av, för om Etlau inte var någon dumskalle (och det hade han visat att han inte var) så var det just en magisk attack som hans medhjälpare väntade sig, och vem visste vilka motvapen de hade mot nekromantikern i Heliga inkquisitionens arsenal? Det var ingen tillfällighet att det nästan inte fanns några mörkermagiker i Eviol längre.

Men Lokatten hade de inte räknat med. Det var ju bara slumpen som hade gjort att flickan korsade flyktingarnas spår. I dag skulle hon bli någons olycka.

Fess hade avancerat nästan trehundra steg när han plötsligt fick syn på ett träd som fällts över vägen. Och inte nog med det, dessutom hade en rad grova och vassa pålar fästs vid den avkvistade stammen.

Fess stannade till. Någonstans framför honom gömde sig fienden i det kalla och allt tätare mörkret. Så länge bakhållet inte hade avslöjat sig självt motbevisades myten att det inte fanns tysta bakhåll. Visst förekommer tysta bakhåll, särskilt då de förskansade är sammansvetsade av en järndisciplin och hellre skär halsen av sig än förråder sin ställning med en hostning.

Det blev någon annan som hostade. Nämligen nekromantikern själv, han som i hela Eviol var känd som Kattugglan. Han hostade så högt han kunde och gick helt öppet fram mot vägspärren. Staven hade han lämnat kvar i vagnen, nu slöt han händerna hårt runt sitt runsvärd.

Bakom honom hördes ett förbittrat vrål från ett tiotal hungrande munnar. En tidig måne skingrade plötsligt och oväntat molntäcket och lyste upp figuren i den mörka slängkappan med sina silverstrålar. Återskenet spelade på det svarta svärdets klinga, de präglade runorna på stålet flammade med purpurröd eld, och med ondskefull fascination uppfattade Fess ekot av rådlösheten i fiendeläget, som stirrade på honom.

Nu, nekromantiker! Eller nej, inte nekromantiker, utan Grå förbundets krigare Fess, som skulle ha funnit nöje i en vägspärr som denna även om han inte haft sin favorithillebard till hands.

Slängkappan flög upp i luften och föll ner på snön, genomborrad av en svärm armborstpilar, men Fess var redan borta. Han hade hoppat upp på vägspärren.

Han tog sats, flög över stocken och högg i sidled mot en oförsiktig figur i munkkåpa som tänkte gå till anfall med ett oladdat armborst i händerna – ett futtigt vapen, särskilt då motståndaren svingade ett svärd vars klinga bar runor om död och förintelse.

Fess höll sig synlig med flit, mitt på vägen; en ytterst ofördelaktig position, särskilt som fienden försökte driva in tunga armborstpilar i ryggen på honom.

Projektilerna kom flygande. Två parerade han med svärdet – musklerna och senorna jämrade sig av ansträngningen, men utförde ändå hjärnans befallning – de övriga slingrade han sig helt enkelt undan. Ingen av motståndarna var dum nog att placera sig inom räckhåll för hans klinga.

Regeln om den enda begåvningen verkade inte gälla längre, eller han hade rättare sagt funnit ett sätt att kringgå den – till *maskernas* stora belåtenhet... Den forne Fess, krigaren från Grå förbundet, han som en gång i tiden njutit av sin förmåga, var sedan länge borta, oåterkalleligt död i kataklysmen på slagfältet utanför Melin. Den nye Fess, Kattugglan, som hade fötts på den snötäckta tundran på Norra betens kust, kunde inte njuta av sin konst, han utförde bara sitt smutsiga, tunga och obehagliga värv som, ack, ingen annan kunde utföra.

Fast kanske misstog han sig på den punkten.

Lokatten dök upp som ur tomma intet, hon sprang fram ur de sönderrivna nattskuggorna, roterande, virvlande, som i en sagolik dans; nekromantikern hörde bara det korta vinandet från hennes sablar, följt av de dova dunsar som uppstod när kroppar föll till marken. Ingen av inkvisitorerna hann ens ge ifrån sig ett skrik.

Pilsvärmarna avtog och upphörde. Skyttarna låg raklånga på den snötäckta marken, de omfamnade snön som om de sökte skydd och räddning hos den. Men det var inga inkvisitorer, bara vanliga soldater. Fess böjde sig ner och försökte urskilja sköldemärkena på harnesken. Lokatten stod orörlig bredvid honom med hopknipna ögon – det verkade som om hon i dunklet förlitade sig på andra sinnen än synen.

Vägspärrens första barriär hade de övervunnit lekande lätt. De sex armborstskyttarna som gått till attack var nergjorda. Nu var det bara att gå vidare och göra likadant med resten...

Så vad väntade de på? Tiden arbetade ju emot dem. Inkvisitorerna kunde ta sin magi i bruk och efter det som hänt i Krokbäcken skulle Fess inte råda ens sin värsta fiende att underskatta den. Lokatten vände sig otåligt mot nekromantikern och såg honom i ansiktet med halvslutna ögon: »Varför står vi bara här?»

En rimlig fråga. Men vad skulle nekromantikern säga, annat än att de heliga brödernas första försvarslinje i alltför hög grad liknade ett lockbete för en blodtörstig nekromantiker? Sex döda baron-

mannar vid vägspärren – och inte en enda fader exekutor. Hade de blivit försinkade? Tog de det säkra före det osäkra? Eller trodde de verkligen att det räckte med några pilar för att tysta en upprorisk trollkarl?

Nej. Fess förstod plötsligt att de inte kunde fortsätta. Nu trodde fienden som gömde sig ute i mörkret att betet var svalt, att nekromantikern skulle rusa på som en galning för att göra slut på resten av bakhållet – och då skulle de komma...

Fess kunde inte säga exakt vad för slags överraskning som förberetts åt dem, men att fienden bara satt och väntade på att han skulle gå längre in i fällan – det kände han klart och tydligt. Därför fortsatte han att vänta. Snart måste de väl börja undra vad som hänt med skyttarna som de sänt ut!

Men tiden gick och den mörka skogen runtomkring dem förblev tyst och stilla. Nekromantikern hade dock inte lika stort tålamod som inkvisitorerna. Mot sin vilja började Fess att tänka på gnomen och orchen, som absolut inte var hjälpta av att ligga i den kalla vagnen under tiden det tar att göra upp eld, värma dem ordentligt och byta bandage.

Nej, han kunde inte vänta till morgonen. Han fick väl låtsas som om betet var svalt och att det nu bara var att hala in fisken och dra upp den på land.

Fess gjorde en tyst rörelse med handen – framåt. Lokatten nickade utan ett ord, böjde sig ner som ett djur, en stor katt, och försvann in i mörkret med ett ljudlöst språng. Fess fortsatte att gå mitt på vägen med runsvärdet framför sig. Runorna på klingan lyste knappt märkbart med ett kallt ljusblått sken och svärdsfästet blev allt varmare i hans händer – det som en gång i tiden fått kraft av den döde riddarens förbannelse längtade ut i friheten.

Fem steg framåt, tio, tjugo. Dödstyst överallt. Nekromantikern förbjöd sig själv att ens tänka på magi. Nu utgjorde han en perfekt måltavla. Att parera en armborstpil från nära håll skulle knappt ens den forne Fess ha klarat av, om han så stod på höjden av sin förmåga och skicklighet, för att då inte tala om Kattugglan!

Men skogen låg tyst. Antingen hade inkvisitorerna slut på pilar, vilket Fess betvivlade, eller så var planen en annan. Kanske ville de fånga Mörkrets kusliga adept och bränna honom levande på bål, till uppbyggelse för andra? Det vore helt i högvärdige fader Etlaus

anda, ja, måtte Frälsaren ge honom diarré. I ett fall som detta fäste fader Etlau ingen vikt vid förluster. Sex kroppar på det tunna snötäcket, på snön som rentav hann smälta innan de döda kropparna kallnat. Det var ännu ett steg, Fess, ännu ett steg i den riktning du så nogsamt ville undvika . . .

Visserligen var frestelsen stor att väcka ett trettiotal *odöda*, vända dem mot bakhållet och sedan lugnt beskåda den blodiga föreställningen tills ridån gick ner, för trots all sin styrka skulle fäder exekutorerna inte klara av trettio gengångare. Mot dem hjälpte varken svärd eller spjut, utan bara magi, och fader Etlau skulle kanske kunna slå tillbaka, men bara han, och inte hans hejdukar.

Och förmodligen var det just det som Mörkret förväntade sig av Fess. Men han valde att göra något annat. Ja, låt ännu en del av minnet vakna, åter till *maskernas* stora glädje, så skulle han segra med hederligt stål i stället för med invecklad magi. Här var magin bara en fälla, precis som snaran som inkvisitorerna hade gillrat för honom. Att förenas med Mörkret som den oförglömlige Saladoréen – nej, det var ingenting för honom. Han sade som hjälten i en av de gamla sagorna, när han mötte Döden och svarade: »Nej, hör du, låt inte mig vara till besvär! Jag väntar gärna på dig i femtio år till!«

Snön knarrade mjukt under stövlarna. Även om Fess gick så tyst han kunde, så gick han inte tyst nog. Det var inkvisitorerna som upptäckte honom först, och det var i sista stund han reagerade på ljudet av det lätta jägararmborstets avtryckare.

Pilen brände mot kinden – han hann väja undan, men inte tillräckligt snabbt. Ännu en pil var färdig att avfyra – men nu hann Lokatten före. Fess uppfattade inte hennes svepande rörelse, han kände bara den snabba döden passera och själens kval när den skildes från den unga kroppen, så full av kraft.

Stridskvinnan behövde bara bråkdelen av ett ögonblick för att nå fram till den andra skyttens hals med sitt stål, Fess hörde ännu en kropp falla, och i samma stund var det som om snön omkring dem exploderade. Ett finmaskigt nät föll ner över dem och drogs åt om deras fötter, för upp igen och drog dem med sig.

Inte ens Lokatten med sin övermänskliga snabbhet hann hoppa undan. Fäder inkvisitorerna hade gillrat en mästertlig fälla och använt inte bara ett lockbete, utan två, för att vara på den säkra sidan.

Och det hade fungerat. Herr nekromantikern hade låtit sig vilseledas av sina förväntningar på något mer ovanligt, han hade inte haft en tanke på att de kunde använda sig av ett vanligt nät. Helt vanligt var det nu inte, för det var tillverkat av tunn metalltråd. Ett vanligt nät ansågs tydligen vara otillräckligt.

Fess och Lokatten hängde och dinglade ungefär två manslängder ovanför marken. Lokatten väste mellan tänderna och förde sabeln utmed nätet – det gnisslade och raspade, gnistorna sprutade när stål skar mot stål, men inte en enda maska brast.

»Förbannat. . . det är gnomstål, herrn!« mumlade hon sammanbitet. »Vågar jag föreslå att herr riddaren använder lite magi? Annars skjuter de oss snart!«

Fess höjde armen så mycket han kunde för att få kraft att hugga med runsvärdet – och klingan jämrade sig högt av smärta och vrede. Han var för svag, det var som om han huggit i en oförstörbar rustning av is. Fess högerhand blev som förlamad och han tappade nästan sitt vapen.

»Jag dristar mig att insistera. . .«, viskade Lokatten desperat i Fess öra, men i samma ögonblick flammade tiotals facklor upp på marken nedanför dem. Eldringen drog ihop sig och kom närmare. Fess såg en skara figurer klädda i fotsida munkkåpor. De var obeväpnade, förutom några hirdmän som höll sina armborst fällda.

Då var det dags för lite magi, tänkte Fess. Var inkvisitorerna verkligen så dumma att de trodde sig kunna snärja honom med en sådan fälla. . . ?

En kastvind slängde en handfull blötsnö i nekromantikerns ansikte – som om den spottade på honom av förakt.

»Ser man på, ser man på«, hördes en hånfull basröst nedifrån. »Fin fångst i dag, må jag säga! Här har vi alltså asätaren – med pälsverk till på köpet!«

Några av mannarna brast ut i ett inställsamt skratt. Fess teg och kisade ännu mer med ögonen. *Nattens och Dagens krafter ska veta att jag inte ville det här. Jag ville segra, jag ville bryta mig igenom. . . men inte till det här priset!*

Fess kände ett hårt tryck mot tinningarna, han greps av förvirring och plötsligt kunde han inte formulera ens den enklaste utbrytningsbesvärjelse. Det berodde förstås inte på Etlaus amulett (om det hade funnits en sådan!), men utan tvivel på något liknande.

Förbannat! Min kraft är med mig, och ändå... nej, det misslyckades igen... så kommer jag inte att kunna trolla, men hur ska jag bära mig åt? Det finns ingenting att göra åt saken – jag måste be om hjälp igen. Men nej, nej, inte från Mörkret...

20 *O sex mörkerhärskare, jag vet att jag redan står i skuld till er. Kommer ni att svara på mitt anrop, kommer ni att ge mig av er kraft?*

Nu fanns det varken tid att grubbla eller pressa Kraft ur den egna själen, om en nekromantiker nu hade en själ, förstås. Fess tänkte samla sig till ett enda slag för att bryta sig ut och fly, då någon förekom honom.

»Släpp vapnen, ni är omringade!« röt någon ur mörkret så högt att det nästan slog lock för Fess öron. *Allsmäktiga mörkerbesegrare, vad var det där?!*

Pradds befallning upprepades av Sugutor, vars basröst hördes från andra sidan:

»Hör ni dåligt, era hycklare?! Kasta svärden till marken, annars skjuter vi er allihop!«

En av soldaterna, den modigaste eller dummaste, som ju oftast är en och densamme, vände sig mot rösten och höjde sitt armborst. Sugutor hann före och satte en tung pil rakt i soldatens oskyddade ansikte. Soldaten utstötte ett skrik och föll till marken. Hans kropp ryckte i spasmer.

»Har ni fått nog eller vill ni ha mer?!« vrålade orchen från andra sidan. »Vi har pilar så att det räcker åt alla!«

»Varför står ni bara där, era ynkryggar!« gormade en myndig röst. »De är ju bara två! De är bara två stycken, era idioter, bara två, medan vi är – arghhh!«

»Dzzz... tsiing!« sjöng ännu en pil när den kom flygande ur mörkret. I det fladdrande, dansande fackelskenet såg Fess hur en av de kåplädda figurerna slog händerna för sitt genomborrade bröst och föll ihop som en säck i snön.

»Skjuuut!« tjöt några människor i hysterisk falsett. »Gör slut på nekromantikern! Döda honom! Och de där båda också...!«

Det var varken dumskallar eller ynkryggar som tjänstgjorde i Heliga inkquisitionen. Det kunde Fess än en gång konstatera när han såg hur de flesta fäder exekutorer slängde ifrån sig sina facklor, för att i nästa stund dra fram sina korta svärd och tappert rusa mot pilarna som kom vinande ur mörkret. Samtidigt höjdes fem,

sex armborst, vars rödglödgade fyragranspilspetsar skulle få känna på nekromantikerns kropp och äntligen genomborra mannen som det berättats så gruvliga historier om...

Pilarna kom farande i en tät svärm, men Pradd och Sugutor hann ändå före med sina kulor, trots att de avlossats från långt håll. Fess fattade inte hur det var möjligt, men de båda kulorna kapade repet, eller rättare sagt trossen, som bar upp nätet – och hela den hopdragna fällan föll tungt till marken tillsammans med Fess och Lokatten. Nekromantikern fick ett ordentligt slag mot sin högra sida. Samtidigt brast knuten som band ihop alltsammans, vägen till friheten låg öppen och Lokatten for förbi Fess som en svart blixt – hennes höjda sablar blänkte i månskenet, som ett okänt monsters väldiga huggtänder. Några sent avlossade pilar susade förbi, fast vem kunde träffa Lokatten nu, när hon gav sig ut på jakt?

Fess avbröt skyndsamt sin besvärjelse. Det fanns ingen anledning att störa De sex stora i onödan. Då var det bättre att låta dem slumra vidare, deras styrka kunde fortfarande komma väl till pass en dyster dag. Den dagen låter säkert inte vänta på sig, tänkte Fess, som höjde sitt runsvärd och kastade sig in i striden efter Lokatten.

Inkvisitorerna och baronhirdmännen hade redan skingrats åt alla håll. Till skillnad från sagornas ogärningsmän förstod de mycket väl att de stod inför en närkamp, svärd mot svärd, med slagskämpar av rang. Ur mörkret kom ännu några pilar vinande, men inte en enda nådde sitt mål. Plötsligt hördes Pradd någonstans i mörkret, det var ett skrik av raseri blandat med smärta och förtvivlan.

»Skynda dig!« ropade Fess till Lokatten. Han knuffade undan en inkvisitor och rusade iväg till orchen.

Han fick inte klart för sig om stridskvinnan hade uppfattat honom eller inte. Svarta slängkappar och munkkåpor vek åt sidan och gav plats för hans framfart. Någon försökte sticka ett spjut i sidan på honom, men nekromantikern högg av spjutets spets med ett kort hugg.

Fienden drog sig tillbaka, vapnen skramlade, men inkvisitorerna var inte på flykt, inte alls, det rådde inga tvivel om att de skulle återvända, men Fess riktade hela sin uppmärksamhet mot en hög av sprittande kroppar. Underst av alla låg hans orch.

Hirdmännen och exekutorerna hann inte ens vända sig om innan Fess var över dem med sin klinga som högg uppåt och skar nedåt.

Liv upphörde i ett enda hastigt ögonblick, som när en skolpojke stryker över ett felstavat ord med sin fjäderpenna. Runsvärdet vägde lätt i Fess hand, det var, tyckte han, som att skära i luft.

Högen av kroppar föll sönder. Trots att det var en stor synd sparade Fess undan en livlös hirdman med halvt avhuggen ryggrad. Under honom låg orchen med ansiktet begravt i snön och ena armen i en onaturlig vinkel bakom ryggen.

» Upp med dig, Pradd! «

En pil som i sista stund avlossats med darrande hand genomborrade skörtet på nekromantikerns slängkappa. Han var omringad och inkvisitorerna som stod utom räckhåll för hans svärd utnyttjade sin enda fördel – pilarna. De verkade inte rädsla för att träffa sina egna.

Det stod nu klart att Fess och Lokatten hade stött på en trupp som var fem gånger större än vad som framgått av Jals syn. Mörkret var alldeles prickigt av facklor, och i natten ekade sporadiska befallningar, klangen av stål och trampet av stövlar. Truppförstärkningar strömmade till stridsplatsen, och Fess insåg att läget var dystert – med bara ett svärd skulle det vara omöjligt att besegra så många. Kanske hade den forne Fess kunnat göra det, men inte nekromantikern Kattugglan. Såvida han inte tog till magi, förstås. Fast han hade lämnat staven hos Jals, och utan den . . .

En andra pil rev sönder jackans läderkrage. Den tredje skulle säkert träffa honom själv.

Det besynnerliga var att inkvisitorerna inte försökte använda magi mot honom. De hade inte försökt på allvar ens i Krokbacken, där de med gemensamma krafter faktiskt hade kunnat försöka krossa nekromantikerns magiska förmåga – det hade de ju gjort när de jagade Fess och hans följeslagare under deras flykt från Arvest. Den gången lyckades de visserligen inte och sedan dess hade de säkert ändrat taktik . . .

Han försökte lyfta upp orchens kropp, men den var alldeles för tung och i nästa ögonblick kom ännu en pil vinande. Pilen träffade, fast inte nekromantikern, utan den medvetlösa orchen. Dess spets borrar sig djupt in i hans axel, men Pradd reagerade inte ens.

Fess kunde rent fysiskt förnimma alla pilspetsar som riktades mot honom: att dröja sig kvar skulle innebära en säker död, och till slut påbörjade han ändå den besvärjelse som vilat djupt inne i skuggan av hans medvetande.

Tiden var inne att vända sig till De stora. Hans skuld skulle växa sig ännu större om De sex inte heller skulle svara för tredje gången, eller snarare skulle de allra enklaste trollkonsterna ur den nykläckte nekromantikerns arsenal sättas ur spel. Lånet måste återbetalas, och därtill med stor förtjänst för långivaren. Men vad annat kunde han göra i det här läget?

– *Du skulle kunna ta emot mig*, viskade Mörkret ljudlöst, eller var det bara som han inbillade sig?

De sex mörka, förhistoriska urkrafterna, som hade funnits i Evial före alla andra levande och kännande varelser, svarade på nekromantikerns besvärjelse. De hade inte haft det lätt de senaste århundradena. Deras adepter hade försvunnit i de folkrika länderna, hednatemplen hade rivits, tunga hammare hade krossat alla altare till finkornigt damm och de ursprungliga folkstammarna som tillbett De sex hade dragit sig allt längre tillbaka under trycket från det som sedermera kom att kallas »utveckling« och »kultur«: till sist hade de retirerat ända till tundran, till Ishavets ofruktbara och livlösa stränder, och där hade de utkämpat en sista hopplös strid, med ena foten placerad på de flytande ismassorna i havet.

Spjut av ben, stenxor, korta bågar med strängar av älgsebor, lädersköldar och sällsynta troféer – riktiga vapen av järn. Med sådan rustning håller man inte stånd mot horden, som reser borst med långa spjut, som skyddar sig med ringbrynjor och stålbeslagna sköldar och som trampar ner fienden med stridshästarnas hovar. Duotterna, deras bundsförvanter, kom inte till deras undsättning, de gömde sig i sin sista tillflyktsort och avledde människornas spanare med magi. För dem som stod med ryggen mot havet återstod bara ett: att låta hela släktet gå under så fullständigt att till och med minnet av dess existens utplånades för alltid, för att låta de triumferande segerarna konsolidera sina ställningar på deras ursprungliga marker, störta deras gudar till stoft och aska – och nu även förinta dem själva.

Folkstammens sista schamaner, som upplevde denna svarta dag, stod i en tät ring på den vita isstranden. Alla var tysta. Det fanns inget att säga. Några pilskott bort förberedde en sydländsk här sin sista anstormning. De hade kommit från varma och rika trakter, där det fanns mat i överflöd och där barnen var så många att deras fäders ägor inte räckte till längre. De lämnade sina barndomstrakter och begav sig allt längre bort, för att tillskansa sig det som tillhörde andra, till vilket pris som helst.

Schamanerna vände sig till sina gudar med en sista bön. Främlingarnas magi var mäktig, de trodde på sin Frälsare och lovade förlåtelse och

liv åt dem som förrådde sina fäders sanning, som om skogarnas folk var skyldiga dem något! Men De mörka var ännu inte besegrade även om de hade retirerat. Skulle de kunna göra sina barn en allra sista tjänst...?

24 Det var som om tiden hade stannat för Fess. För sitt inre såg han klart och tydligt den snötäckta tundran, de spetsiga bergstopparna, det oändliga havet insvept i ett istäcke som sträckte sig långt bortom horisonten. Och han förstod att det var De mörka härskarnas svar på hans besvärjelse och att han inte fick visa otålighet nu. De lät honom se vad deras tillbedjare hade gått igenom, förmodligen ville de visa honom hur stort offret man erbjuder dem måste vara...

Schamanerna rådgjorde som alltid genom tankeöverföring. Det spelade ingen roll hur högt deras stridsledare skrek, skogsättsförbundets sista trupp kunde ändå inte segra. De sex gudarna var alltför avlägsna. De nåddes inte av de enkla orden och sejdandet, inte heller av ropen eller trummandet eller de innerliga bönerna om hjälp. Ätterna var dömda att gå under, och även om några enskilda genom ett mirakel bröt igenom omringningen skulle själva ätterna dö ut. De överlevande skulle försvinna bland segrarna, gå upp i dem, tillägna sig deras språk och kultur – och folken som fordom befolkade de enorma skogsområdena öster om Förtrollade skogen till norr om Tandbergen, de skulle inte finnas mer. Sålunda hade de inte något val. De kunde inte segra, inte låta sig förslavas, inte avsäga sig sina gudar, även om dessa gudar inte ens förmådde skydda sin församling.

Det innebar att det enda som återstod var att dö. Frågan var bara hur?

En av schamanerna, den äldste, ropade hest på ett obegripligt tungomål och började sedan dansa runt och slå på en tamburin. Han dansade och trummade, trummade och dansade, slagen följde så tätt inpå varandra att de smälte samman till ett enda dån. Fradga trängde fram mellan schamanens läppar, hans ögon rullade upp i huvudet och hans vita blick stirrade blint och skräckinjagande på den omgivande världen. Benshallrorna i hans hår skramlade och virvlade omkring i en besynnerlig dans. Plötsligt vände han den vassa änden av en benklubba mot sin handled och gjorde ett djupt snitt. Blodet stänkte och rann ymnigt över snön.

De andra schamanerna följde den äldstes exempel. De började dansa runt, trummande på tamburinerna, och den ene efter den andre skar i tät följd upp sina ådror. Deras blod förenades i en bisarr regnbåge, snön färgades röd och smälte.

Endast den yngste schamanen stod utanför ringen, med en skarp och

kyllig blick. När han såg att en broder började försvagas, pekade han utan att blinka på den förskrämda barnaskaran som skockades vid kanten av den svarta vaken i isen. Två krigare släpade genast fram en flicka i en dyrbar pälskappa till schamanen, sannolikt en dotter till ansedda föräldrar. Ett ögonblick senare tecknade den krokiga benkniven ett djuprött streck över hennes hals, blodet forsade ner på snön och den nyss försvagade schamanen återvände in i ringen, tamburinen trummade med tidigare styrka.

Barnen varken skrek, grät eller försökte fly. Bredvid dem stod två krigare med uppgift att vakta snarare än beskydda de olyckliga. Den unge schamanen hann utse ytterligare tre offer innan himlen ovanför fiendehären mörknade och låga, virvlande ovädersmoln av aldrig tidigare skådat slag samlades i skyn.

I det ögonblicket gav deras anförare order om anfall. Alla deltog, unga som gamla, alla som fortfarande var i livet, inklusive kvinnor, åldringar och barn – av vilka det för övrigt inte fanns många kvar.

Himlen hade blivit kolsvart. Scharlakansröda blixtrar sprättade upp bu-karna på ovädersmolnen och de första blåsvarta regndropparna föll tungt mot marken. Åskan mullrade oavbrutet och molnen sänkte sig lägre och lägre, som om de bestämt sig för att avbryta sin ändlösa flykt och äntligen bekanta sig med marken. Sydlänningarnas här började retirera. Krigarna var förvirrade och tittade än upp på molnen och än på »vildarna« som kom stormande mot dem; tio- och hundramannahövdingarna vrålade och skrek, men det var få som lyssnade till dem.

Det svarta regnet piskade sydlänningarnas paralyserade led. Någon måste ha varit den förste att skrika av smärta – dropparna brände som kokande vatten, men inte nog med det, regnet frätte också deras hud inpå bara benen. Sydlänningarna flydde och försökte ta skydd under sköldarna, men blev snart upphunna. »Vildarna« hade tillryggalagt avståndet till fienden och gick i närstrid med de tusen man som skingrats ur det främre regementets stridsgruppering. Det svarta regnet brände dem alla, och alla stupade de på samma vis, vid sidan av sina kamrater, som överlevde dem med bara ett ögonblick – och ändå segrade de.

Men de svarta, livsskördande molnen sänkte sig till slut ända ner till marken och striden upphörde av sig själv. Ett gruvtligt vrål trängde fram ur de döendes bröst, det var som om himlen och jorden skälvde, och därefter började de svarta molnen långsamt att skingras. En tid efteråt syntes fortfarande de vaga konturerna av sex föga människoliknande varelser på himlen, men till sist försvann även de.

Kvar fanns bara Ishavet och en strand översållad med döda kroppar. Alla hade stupat – både försvarare och angripare. Bägge arméerna blev kvar på stranden. Där låg en hundramannahövding från Salador bredvid en skogskrigare från Tandbergen, där låg kvinnor från skogsätterna tillsammans med sina barn, där låg visa åldringar intill hetsiga ynglingar, där låg ledare och schamaner, anförare och tusenmannahövdingar – alla blev de kvar på den sista stranden och ingen kunde någonsin mer lovprisa Frälsarens namn på de nyförvärvade markerna och stadfästa Hans eviga symbol – den uppåtriktade och överkorsade pilen.

... Fess kom till sans. Det verkade som om De sex berättelse hade pågått länge, men här i den verkliga världen hade det bara förflutit en bråkdels sekund. Här fanns natten, den bitande vinden och orchens tunga kropp i hans armar, och dessutom pilar, pilar, pilar som riktades och avlossades mot dem – och just då började besvärjelsen verka.

De mörka härskarnas kraft – lika uråldrig och skoningslös som naturen själv – genomströmmade honom, Härskarkraften, som sedan urminnes tider hämtat näring och makt från sina offer.

Pilarna föll harmlösa till marken runt fötterna på Fess och Pradd. Och liksom pilarna föll även inkvisitorerna och soldaterna. Döda som stenar. De mörka härskarna accepterade ingenting som störde deras kraft. De tog helt enkelt allt liv som kom i deras väg. Skymningen tycktes inlindad i oräkneliga slöjor av svart dimma, tätare än mörkret, och nu svepte dessa slöjor långsamt över de orörliga kropparna för att som blodiglar suga ut de sista resterna av liv och värme.

Fess rös av obehag. De sex stora hade hämtat alltför mycket kraft, alltför mycket. Och synerna som de visat honom vittnade om att... Nej, det var bäst att inte tänka på det nu. Det var inte första gången han använde den Högre nekromantins mäktiga besvärjelser, han hade gjort det förut, till exempel under striderna i Arvestskogarna när han precis som nu blev tvungen att slå tillbaka en stor trupp med fäder exekutorer. Men den gången hade han burit sin stav, som i händerna på en riktig trollkarl bara skulle ha varit en leksak, trots att den inte alls var det, visade det sig. Konsten med de flygande döds skallarna hade han inte kunnat genomföra utan staven, och än mindre i ett pilregn som nu.

Och det var därför han med tiden hade tagit till allt mer förin-

tande besvärjelser och avlägsnat sig allt mer från den eleganta och förfinade nekromanti som den gamle Daenur lärt honom; det var som om Fess hade lagt undan sin lätta fäktvärja, kastat den tjocka volymen med duellernas hederskodex och gripit det tunga strids-gisslet, ett fruktansvärt vapen, som med ett slag kan fälla en tungt beväpnad riddare från sin häst...

Striden var över. Tystnaden hade lagt sig och genomskars endast av Lokattens avsiktligt ljudliga steg, som knarrade i den blodbesudlade snön.

Flickan dök upp ur mörkret och höll en brinnande fackla över huvudet. Hon släpade på gnomens livlösa kropp.

»Det var på håret att jag hann«, sade Lokatten och spottade blod. »De hade övermannat honom och börjat hugga honom i bitar. Utan herr riddarens besvärjelse hade min skicklighet varit otillräcklig.«

»Lever han?« frågade Fess med möda. Sex par hungriga blickar stack honom i ryggen, och han insåg att han bara kunde bli av med dem genom att överlämna det utlovade offret. Blotta tanken fyllde honom med vämjelse.

»Han lever, som hälsan själv. Men jag vet inte om han kommer att överleva natten. Herr riddare måste använda sina konster, annars är jag rädd att vi förlorar honom...«

»Vi måste kalla på Jals så att han kommer med vagnen«, sade Fess med livlös stämma.

»Det har jag redan gjort, herr riddare«, sade Lokatten och bugade sig. »Som bekant kan även vi tempelväktare ett och annat...«

»Hjälp mig – tempelväktare...« Det sista ordet undslapp Fess mot hans vilja. Det var naturligtvis förödmjukande, men... men vad skulle han ta sig till? Flickan fick tro vad hon ville. Han klarade sig helt enkelt inte utan henne nu.

»Jag hör och lyder, herr riddare!« kom det ögonblickliga svaret.

Orchen och gnomen låg bredvid varandra, med slutna ögon.

Fiendens slag hade inte gått igenom pansaret, ändå blödde de ymnigt. Och inkvisitorernas gift fanns fortfarande kvar och fortsatte att fräta sönder deras kroppar...

Nekromantin förmår mycket mer än att bara döda, det är sant. Men den är dålig på att hela. Daenur hade naturligtvis lärt Fess konsten att hela sjuka. Han hade inskräpt att en nekromantiker

vars värv det var att stilla kyrkogårdar måste kunna annat också, inklusive att förlösa barn, och nu var det hög tid att minnas allt han en gång lärt sig av duotten. Till exempel hur man läker sår. . .

Efter en stund hördes äntligen hjulgnisslet från vägen (sedan mullret och blixterna meddelat att Jals inte behövde någon hjälp med vägspärren). Pradd och Sugutor låg redan på sina utbredda slängkappor, befriade från rustningarna. Åsynen av dem var föga tilldragande. Det var en gåta hur de hade kunnat stå på benen och därtill deltagit i striden – men här var följderna. . .

»Ebeneser, min stav!« röt nekromantikern till trollkarlen som kom körande.

Den dystre, hopkrupne figuren räckte tyst fram den tunga staven till Fess – och torkade sedan av händerna noggrant mot den våta slängkappsfallen, som om han rört vid något orent.

Den bärnstengula toppen lyste svagt, nästan förebrående, tyckte nekromantikern. »Han drog ut i härnad, och lämnade *mig* i vagnen.«

Jals satt kvar på sin plats, slutet som en mussla. Nekromantikern såg på honom, men kände inte minsta spår av någon vit magiker i honom.

Stenen som krönte staven blossade häftigt upp så fort den hamnat i sin husbondes händer. Fess kände väl igen det livlösa skenet, alltför väl. . .

Han böjde sig ner över gnomen. Sugutor andades med tunga, rosslande andetag, han gurglade otäckt och blodig fradga sipprade fram ur mungiporna.

»Herr Jals, kom och hjälp till!« hörde Fess Lokattens andfådda röst. Flickan trollade över orchen, hon rörde händerna i besynnerliga mönster ovanför den sargade kroppen, som om hon strök dem över en vattenyta. Ett icke-mänskligt drag bröt fram i Lokattens ansträngda ansikte, det var vilt och primitivt, som om ett djur titade fram genom människohudens bräckliga skydd, kanske ett av de mäktiga rovdjur som i forna tider jagat byten på Evals jungfruliga slätter. . .

Fess skakade på huvudet och motade bort sinnesvillan som så plötsligt dök upp i hans huvud. Senare, allt fick komma senare, nu – Sugutor. Nekromantikerns besvärjelse hade redan börjat verka, men staven tillförde konstigt nog varken styrka eller säkerhet. Fess

uttalade sina besvärjelser, hans kraft skilde det döda och skadade köttet från det levande och friska, varpå de döda resterna förvandlades till stoft. Sugutor började kvida och rossla, hans fingrar skrapade krampaktigt mot snön och i nästa stund drabbades han av häftiga kräkningar. När kräkattacken hade bedarrat föll han tillbaka på ryggen och blev liggande helt orörlig.

»Det är inte så man gör, nekromantiker«, hörde Fess plötsligt. Ebeneser böjde sig över honom och mellan trollkarlens handflator blixtrade en himmelsblå gnista.

»Jag har förstått att nekromantin är ett utmärkt vapen, men som botemedel, tja. . . Låt mig göra det där, seså, maka på dig!«

Fess lydde. Luftens magi var nog trots allt mer verksam än hans egna skoningslösa och fruktansvärda färdigheter.

Den blå lilla gnistan dansade över gnomens illa tilltygade bröst. Runtom spreds en frisk doft, som efter ett åskväder. Gnistan började rotera snabbare och snabbare och försvann ner i den orörliga kroppen – som genast spratt till.

»Vad var det?« frågade Fess i en viskning.

»En blix«, följde svaret. »En liten livgivande blix, en injektion av Luftens eviga livskraft. Det vill säga det som nekromantin aldrig kommer att kunna ge, inte sant?«

Fess ignorerade den hånfulla piken. Trollkarlen fick säga vad han ville, bara gnomen öppnade sina ögon och reste på sig igen, för första gången på flera dagar.

»Aaah. . . min herre. . . ni lever. . .«

»Alla är i livet, Sugutor, alla. . .« Fess kunde inte låta bli att fatta gnomen om axlarna. »Allt kommer att bli bra. Vi klarade oss.«

Nekromantikern hoppades att nattmörkret skulle dölja skammens rodnad på hans kinder. Egentligen borde han ju själv ha kunnat ta hand om hela bakhållet, utan någons hjälp, för vad hade det inte kostat honom tidigare att åkalla De sex? Visst skulle priset bli högt den här gången också, men vad gjorde man inte för att skydda de sina från fara. . .

Lokatten dök ljudlöst upp bredvid Fess. Hon suckade tyst – och fick nästan hjärtat att stanna på Fess: Pradd hade väl inte. . .? Men det var inte en suck av sorg, utan av trötthet.

»Han mår bra«, svarade hon på den outtalade frågan. »Jag drog ut allt jag kunde ur honom. . . slöt såren, tillförde livskraft. Han

kommer att repa sig, nu behöver han bara vila. Jag skulle gärna vilja veta hur de bar sig åt, mina herrar. Inkvisitorernas gift... «

»Jag lyckades oskadliggöra giftet, men bara tillfälligt«, erkände Ebeneser och hängde med huvudet. »Det var inte lätt, visade det sig. Det innehöll magiska ingredienser, som jag råkade känna till eftersom jag själv har studerat Den heliga magin och fäder exekutorernas metoder... Deras tillstånd försämrades när ni gav er av, nekromantiker, kanske var det din närvaro som de hämtade kraft ur... så jag blev tvungen att blanda mig i, och gjorde det säkert mer än jag hade önskat, eftersom jag inte vill göra någon illa. Och då kände jag plötsligt... nå, jag försökte hjälpa dem. De vaknade... och ville veta var du var. Jag svarade att du och Lokatten hade gått i förväg, och då grep de tag i mig och krävde att jag omedelbart och till vilket pris som helst skulle få dem på benen. Först vägrade jag. Men sedan... när de insisterade... hrm-m-m... verkligen *insisterade*, då gav jag dem var sin blix. De förbränns visserligen snabbt, men medan de brinner kan du agera långt bortom gränsen för din förmåga. Fast jag har ju inte provat det själv någon gång... « Luftmagikern slog ner blicken. »Och det gjorde, kort sagt, att både orchen och gnomen kom på benen igen, men inte mer än så. Förstår du vad jag säger, nekromantiker?«

Fess nickade tyst. Orden stockade sig i hans hals.

»Så jag är rädd att det bara är i Eviga skogen som dina följeslagare kan bli helt kurerade«, suckade Ebeneser. »På kursen hade vi en alv som kom därifrån... Visst, det är ovanligt, men ljusalverna är faktiskt Arkins bundsförvanter numera och fiender till Narn, så en av dem antogs till Akademien... Du minns honom antagligen inte. Han lärde mig ett och annat... Mina kunskaper är förstås rätt ytliga, men ändå. Det är med stöd av dem som jag tror att inkvisitorernas gift framställdes med en ingrediens som var dold till och med för magiker. Och det är ju välbekant att Narnalverna ofta är Akademiens gäster, och att dekanerna där känner till många vägar till Narn.«

»Vad tror du, Lokatt?« Fess vände sig till stridskvinnan.

»Jag håller med herr Jals«, svarade flickan kort. »Eviga skogen besitter troligtvis den bästa helarmagin i hela Eviol – om man bortser från Förtröllade skogen i öster och Megana, Magigårdens härskarinna. Hon är till och med bättre än Narn. Så är det. Det vet jag.«

Och återigen glänste de smala, sneda, misstänkt »alvlika« ögonen. Nu visste Fess att det inte fanns några halvalver, annars skulle han ha varit övertygad om att hon hade Uråldrigt blod.

»Då ger vi oss av.« Nekromantikern reste sig upp. »Vi lägger dem i kärnan – sedan iväg. Jag är rädd att Etlau snart kommer att få reda på vad som har hänt, om han inte vet om det redan. Lokatt! Hur långt har vi kvar?«

»Om vi driver på hästen ordentligt eller om herrarna använder sig av magi så kan vi klara sträckan på två dygn«, svarade stridskvinnan och grep åter tömmarna. »Se så, knuffa på allihop samtidigt! Hoppla, min kära, hoppla...!«

Den trötta hästen låg på dragremmen, medan Fess och Jals knuffade på. Till slut kom den gnisslande vagnen i rörelse. För att spara draghästens krafter satte sig varken nekromantikern, luftmagikern eller Lokatten i vagnen, de pulsade fram i den tunga höstsörjan i stället.

»Vi får inte sova i dag, mina herrar«, sade Lokatten till sina färdkamrater. »Inte förrän vi kommer fram till Eviga skogen. Där kan vi låta hästen vila, sedan får vi se. Egest är ju inte så stort.«

Ingen svarade henne. Fess nickade tyst och Jals hade återigen svept in sig i sin slängkappa och försjunkit i dystra tankar.

Stjärnorna vandrade långsamt runt Spiken, som Polstjärnan kallades i Egest, och natten gick sin gilla gång. Höstens onda andar ställde till med bal på de tomma åkrarna och dansade på det nyfallna snötäcket – givetvis lämnade de spår efter sig för att skrämma slag på de arma bönderna. Enstaka varelser sökte sig till landsvägen när de fick vittring på ett byte – bara för att skräckslaget ta till flykten så snart de fick syn på den ondskefullt blinkande stenen på Fess stav.

Passagen verkade aldrig ta slut. Så småningom blev de döda träskmarkerna allt mindre för att till slut upphöra helt. Åkrarna bredde ut sig igen, landsvägen genomkorsade byar, och uppe på en kulle, en bit bort från vägen, kunde de vägfarande i månskenet urskilja konturerna av tornen på en baronborg. Tidigt i gryningen passerade de en liten stad. Porten var tillbommad för natten och truppen blev tvungen att fortsätta längs en dålig byväg utmed ringmuren. När de hade lämnat staden bakom sig (ingen brydde sig ens om att fråga Lokatten om dess namn), hörde de den vemodiga klangen